

καὶ φθινοπώρῳ θεσπεσίαν καὶ θαυμαστὴν αἰγλήν τῶν γοητευτικῶν τούτων τοποθεσιῶν. Ἐν μὲν τῷ ἔαρι αἱ καστανεαί, αἱ φιλύραι, αἱ ἀκακίαι, μεμιγμέναι μετὰ τῶν δένδρων τῆς Ἰουδαίας, εὐωδιῶσι καὶ πρασινίζουσιν ἐπὶ τῶν λόφων. Ἐν δὲ τῷ φθινοπώρῳ τὰ ἀναρρίχόμενα τῆς Βεργινίας φυτὰ ἐπιστρωννύουσι πάντας τοὺς τοίχους δι' ἐπιχαρίτων καὶ πλουσίων κλωσσῶν, παρέχοντα τῇ ἐσωπογραφίᾳ ἀπαιραρίθμους φλογώδεις ἀνταυγείας.

ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ¹.

Ἐν τινι τῶν δημοσίων διαλεξέων μου ἐν τῇ λέσχῃ Μνημοσύνη, ἐξελεξάμην ὡς θέμα τὴν ἐπιβροχήν, ἣν ἡ πατροπαράδοτος φυσικὴ τῶν ἀτόμων κατάστασις ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς δημοσίας ὑγείας τῶν ἐθνῶν. Εἶπον δὲ τότε ὅτι, κατὰ τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, φαίνεται ἡ φυσικὴ βρώμη τῶν ἀνθρώπων ἐκπεσοῦσα τοῦ βαθμοῦ, ὃν εἶχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ὅτι ἐν γένει ὁ ὀργανισμὸς καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ σώματος ἐξησθένησεν εἰς τρόπον, ὥστε μάτην ἠθέλομεν ζητήσαι σήμερον τὰς ῥωμαλέας ἐκείνας καὶ στιβαρὰς γενεὰς, ὧν τὸ ἀνδρικὸν καὶ ἀριπρεπὲς μανθάνομεν ἐκ τῆς ἱστορίας, τὸν δὲ τύπον τοῦ κάλλους καὶ τῆς κανονικότητος παριστῶσιν ἡμῖν οἱ ἀνδριάντες, οἱ πιστοὶ οὗτοι μάρτυρες τῆς καλλιτεχνικῆς διαπλάσεως καὶ εὐεξίας τῶν ἀρχαίων.

Ἐζητήσαμεν τὰς αἰτίαις τῆς τοιαύτης ἐκπτώσεως καὶ ἐξασθενήσεως, ἠρευνήσαμεν ἐν τοῖς θεσμοῖς καὶ τοῖς ἥθεσι τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς πολιτισμοῦ καὶ εὗρομεν ὅτι αἱ αἰτίαι αὗται εἰσιν ἐξωτερικαὶ καὶ ἐσωτερικαί, ἥτοι ἐξ ὑποκειμένου καὶ ἐξ ἀντικειμένου.

Αἱ ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας, αἱ δυσφόρητοι ὑποχρεώσεις τοῦ βίου, ὑφ' ἧς διχτελοῦμεν ἀείποτε πιεζόμενοι, ὁ βρασμὸς τῶν παθῶν, ὁ συνταράσσων ἐκ βάθρων τὴν ἀθλίαν ἡμῶν ὑπαρξιν, ἡ διηνεκὴς ἐντασις καὶ ἀκατάπαυστος πάλη καὶ ταραχὴ τοῦ πνεύματος, ἡ ἀκατάσχετος φιλοπλουτία καὶ φιλοπρωτία, καὶ πολυτέλεια, καὶ σπουδαρχία καὶ, συνελόντι εἰπεῖν, ἡ πυρέσσουσα κατὰστασις ἣν πολιτισμὸν ἀπεκαλέσαμεν, καὶ καθ' ἣν ἡ ὑγεία εὐρίσκεται ἀείποτε οἶονεῖ εἰς μονομαχίαν μετὰ τῆς ἡδονῆς καὶ τῶν ἀπολαύσεων, ἅπαντα, λέγω, ταῦτά εἰσιν αἱ ἐξ ἀντικειμένου αἰτίαι τῆς ἡμετέρας φυσικῆς ἐξασθενήσεως, ἴσως δὲ καὶ ἡθικῆς καταπτώσεως.

¹) Ἐκ τῶν δημοσίων διαλεξεων τοῦ κ. Ξ. Ζωγράφου, ἱατροῦ.

Τὰς δ' ἐξ ὑποκειμένου αἰτίας ζητητέον ἐν τῷ μυστηριώδει ἐκείνῳ νόμῳ, τῷ ἐν τοῖς σπλάγχνοις τοῦ ἀνθρώπου ἐντετυπωμένῳ, δι' οὗ αἱ φυσικαὶ καὶ ἡθικαὶ ιδιότητες τῶν γονέων μεταδίδονται μεταγγιζόμεναι, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰ ἑαυτῶν τέκνα. Ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἔγκειται τὸ μυστήριον τῆς ἀρχικῆς εὐρωστίας καὶ βρώμης, ἡ τῆς καχεξίας καὶ τοῦ μαρasmus τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἔγκειται ὁ ἀριάδνειος μῦθος, ὁ ὁδηγὸν ἡμᾶς εἰς τὴν εὐεξίαν καὶ μακροβιότητα (ὅταν καὶ ἡ ἀνατροφή ἐπέλθῃ βοηθός), ἡ τὴν φθίσιν καὶ τὸ ὠκύμαρον.

Ἄν δὲ καὶ δραπέτης ὁ νόμος οὗτος, ἂν καὶ ἀνυπότακτος τῇ ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ ὑπεκφεύγῃ τὰς ἐρεῦνας ἡμῶν, καὶ διακλινθάνῃ τοῖς ὑπολογισμοῖς, οὐχ ἥττον, ὁδηγοὺς ἔχοντες τὰς ἐκ τῶν ὑστέρων παρατηρήσεις τῶν φυσιοδιφῶν, δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν καὶ καταλάβωμεν τὰς περιστάσεις καὶ συνθήκας ἐκείνας τῆς φύσεως, ἐξ ὧν ἀναρρώννυνται αἱ κράσεις καὶ ἀνακαινίζονται, οὕτως εἰπεῖν, αἱ γενεαί.

Περὶ τῶν συνθηκῶν λοιπὸν τούτων καὶ φυσικῶν συνδυασμῶν, τῶν τοσαῦτο ἐπιδρόντων ἐπὶ τῶν ἀτόμων, τῶν οἰκογενειῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει, προτίθεμαι νὰ ὁμιλήσω ἐν τῇ διαλεξί τούτῃ, ἥτοι περὶ γάμου, ὅστις ἐστὶ τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας τῶν ἐν λόγῳ φυσικῶν συνδυασμῶν, καὶ ἀφ' οὗ ἐξήρτηται ἡ ὑπαρξὶς ἡμῶν ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν.

Ὁ ἑλληνισμὸς, ὅστις κατεβίβασεν ἐπὶ τῆς γῆς τὸν Θεόν, καὶ ἀνεβίβασεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὸν ἀνθρώπον, ὁ ἀποθειώσας πάντα τὰ τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου στοιχεῖα, καὶ δοὺς μορφήν καὶ σχῆμα εἰς πᾶσαν ἰδέαν, εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν, θεώρησε τὸν γάμον ὡς ναὸν, ἐν ᾧ ἐκτελεῖται καὶ καθαγιαίνεται ἡ ἐντάρκωσις τῆς διανοίας, ἡ ἐνανθρώπισις τοῦ λόγου. Καὶ ἀληθῶς δύο αὐτοτελεῖς ζωαὶ συγγέονται πρὸς παραγωγὴν τρίτης αὐτοτελεῖς ἐπίσης καὶ ἀνεξαρτήτου. Καὶ ὁ χριστιανισμὸς δὲ, κατανοήσας θεόντως οὐ μόνον τὴν πνευματικὴν καὶ ἡθικὴν ἐπενέργειαν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τὴν φυσικὴν, κατέταξεν αὐτὸν ἐν τοῖς μυστηρίοις, θεσπίσας ὅτι τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν. Οὐδεὶς ἄρα ὁ ἀρνούμενος ὅτι ὁ γάμος ἐστὶν ἡ σπουδαιότερα καὶ ἐμβριθεσττέρα πράξις τοῦ βίου ἡμῶν. Καὶ ὅμως ἴδωμεν περίξ ἡμῶν καὶ σκερθῶμεν ἐπ' ὀλίγον πότῃ ἄρα φροντίς, πότῃ προσοχῇ, πότῃ ἐρευνᾷ καταβάλλεται πρὸς τὴν ἐπιτυχῇ ἐκτελεσθῆναι τοῦ μυστηρίου τούτου, ἥτοι πρὸς κατάλληλον εὖρεσιν τῶν ὄντων ἐκείνων, ὧν ἡ ἔνωσις σκοπὸν κύριον ἔχει τὴν ἐπιτυχῇ τέκνωσιν.

Νῦν μὲν πάθος τι ἐφ' ἡμέρον, οὗ τὸ τέρμα (ἡ κατὰ

τοὺς ῥωμαντικοὺς ὁ τάφος) ἐστὶν ὁ γάμος αὐτός, ὅστις γυμνὴν παρίστησι τὴν πραγματικότητα, νῦν δὲ κενοδοξία τις ἢ φιλοτιμία ἄτοπος πρὸς τὸ συγγενεῦσαι μετὰ ἰσχυρῶν καὶ εὐγενῶν, ἄλλοτε πάλιν, τὸ καὶ ἰσχυρότερον, ἢ κερδοσκοπία καὶ τὸ πλουτῆσαι ἐκ τῶν κόπων τῶν ἄλλων, εἰσὶ τὰ ἐλαττήρια τοῦ γάμου, ἅπερ ὁ καθ' ἡμᾶς πολιτισμὸς παρεδέξατο καὶ καθιέρωσεν ἐν τῇ ἐκπεπτωκυῖα ἠθικῇ αὐτοῦ καταστάσει.

Καὶ τὸ ὑποχωρεῖν τῷ πάθει ἐκείνῳ, τῇ γλυκεῖα ἐκείνῃ κλίσσει, ἣν περ ἡ φύσις ἐνεστάλαξεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ εἰς ἣν ὑπετάγησαν καὶ βασιλεῖς καὶ ὑπῆκοι, καὶ σοφοὶ καὶ ἀπαίδευτοι καὶ πάντες οἱ καρδίαν φέροντες, ὑποφερτὸν ἔστιν ὅτε, καὶ ὠφέλιμον τῇ εὐτεχνίᾳ, καθ' ὅσον εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὸ ἠθικὸν ἐπενεργεῖ τὰ μάλιστα ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ. Ἄλλως τε δὲ ὑπάρχουσι περιστάσεις, ὡς πάντες γνωρίζομεν, καθ' ἃς δὲν δυνάμεθα ἀτιμωρητὴ νὰ καταπνίξωμεν ἐν τῷ τέλει τῆς ἡμετέρας λογικότητος τὸ σφαδάζον ἐκεῖνο καὶ συνταράσσον ἐκ βάθρων τὸν ὀργανισμόν αἰσθημα, ὅπερ ὁ οὐρανὸς ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ ἢ τῇ φιλότῃ ἐνεφύσησεν ἡμῖν εἶναι, λέγω, ὑποφερτὸν καὶ οὐ σπανίως δεδικαιολογημένον τὸ ὑπεῖκειν αὐτῷ καὶ συμμορφοῦσθαι ταῖς περιστάσεσιν.

Ἄλλ' ὅταν ἤρεμος ἡ καρδία σιγᾷ, ὁ δὲ νοῦς ἐλεύθερος δύναται ἐν ψυχρότητι νὰ σκερθῇ ὠρίμως, εἶναι ἀσυγχώρητον νὰ μὴ σταθμίζωμεν ἀκριβῶς ἀπάσας τὰς περιστάσεις, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν ἐκλογὴν, ἀπ' ἧς ἐξαρτᾶται ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον οὐ μόνον τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ γενεᾶς ὁλοκλήρου, ἥτις θέλει φέρεται ἐν ἑαυτῇ ἀνεξάλειπτον τὴν τε ἠθικὴν καὶ φυσικὴν σφραγίδα τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ τῆς ἐκλογῆς· εἶναι ἀσυγχώρητον, λέγω, καὶ ἡ μεταμέλεια παράκαιρος καὶ ἀνωφελής, ὅταν ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ἴδωμεν τὰ μὲν τέκνα φέροντα ὑπαρξιν καχεκτικὴν καὶ ἀθλίαν, τὰς δὲ οἰκογενείας ἄνευ μέλλοντος διαρκούς, καὶ τὴν γενεάν ἐκείνην ἐκνευρισμένην καὶ νοσηράν!

Οἱ ἀρχαῖοι νομοθέται τοσοῦτο καλῶς ἐνόησαν τὴν σπουδαιότητα τοῦ ζητήματος τοῦ γάμου ὡς πρὸς τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν τῆς πολιτείας, ὥστε ἐπέβαλλον διατάξεις καὶ νόμους, καθ' οὓς τὸ ἄτομον ἔδει θυσιασθῆναι ὑπὲρ τῆς γενικῆς ὠφελείας τῆς κοινωνίας, ἣν ἐθεώρουν ἐκ βάθρων ἀπειλουμένην, εἰ μὴ ἐμποδίζον τὰς ἀναρμόστους καὶ ἀκαταλλήλους συζεύξεις.

Οἱ Ἰνδοὶ καὶ Ἑβραῖοι πολλὰς εἶχον ἐπὶ τούτου ἐντολάς, ὧν ὁ κύριος λόγος ἦν ἡ ὑγιεινὴ ὁ δὲ Σόλων

ἵνα ἐμποδίσῃ τὸ ἰσχυρότερον αἷτιον τῶν ὑγιεινῶς ἀτυχῶν καὶ ἀναρμόστων γάμων τὴν κερδοσκοπίαν, κατήργησε τὴν προῖκα «ἀρελὸν τὰς φερνὰς, ἱμάτια τρία καὶ σκεύη μικροῦ νομίσματος ἅξια κελεύσας· ἕτερον δὲ μηδὲν· οὐ γὰρ ἐθούλετο μισθοφόρον οὐδ' ὦνον εἶναι τὸν γάμον, ἀλλ' ἐπὶ τακνώσει, καὶ χάριτι, καὶ φιλότῃ γίνεσθαι τὸν ἄνδρ' καὶ γυναικὸς συν-οικισμὸν (Πλουτάρχ. ἐν Βίῳ Σόλωνος).

Ἄλλ' ὅτε ἠδύνατο ὁ νόμος οὗτος νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀκριβῶς, ἐπειδὴ ἕτερος νόμος «ἀτιμίαν προτέθηκε τοῖς ἀγάμοις, τιμῆς τε καὶ θεραπείας, ἣν νέοι προσκυτέροις παρέχον, ἐπτέρηντο οἱ ἄγαμοι, ὅτι τοῖς νόμοις ἀπειθοῦσιν· ἐπ' ᾧ καὶ τὸ πρὸς Δερκυλλίδαν ῥηθὲν οὐδαὶς ἐμῆμφατο, καί περ εὐδόκιμον ὄντα στρατηγόν. Ἐπιόντι γὰρ αὐτῷ, τῶν νεωτέρων τις ἑώρας οὐχ ὑπεῖξεν εἰπὼν «οὐδὲ γὰρ ἐμοὶ σὺ τὸν ὑπεῖζοντα γεγέννηκας» (Πλουτ. Λυκ). Τότε ἡ κατάργησις τῶν φερνῶν ἦν κατορθωτὴ, ἀλλὰ σήμερον τοιοῦτόν τι νομοθέτημα θὰ εἶχεν ὡς ἄμεστον ἀποτέλεσμα, τὴν ἐπὶ μᾶλλον αὐξήσειν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀγάμων (Παράδειγμα ἔστω ἡμῖν ὁ ἀφορισμὸς τοῦ πατριάρχου Σαμουήλ τοῦ Δ' κατὰ τῶν ἐπὶ χρήμασι γυναικας εἰς γάμου κοινωνίαν λαμβανόντων).

Ὅφειλομεν δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο τῶν προικῶν, ὅπερ κατὰ τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους ἔλαθε διαστάσεις ἀνυπολογίστους, ἀποβαίνει ὀλέθριον, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκλογὴν τῆς γυναικὸς καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων· ἂν ἡ θυγάτηρ τοῦ πλουτοῦ ἐχῇ φυσικόν τι ἐλάττωμα δυνάμενον νὰ μεταδοθῇ καὶ εἰς τὰ τέκνα, ἂν φέρῃ τὸν τύπον τοῦ λυμρατισμοῦ, ἢ καὶ αὐτὰ τὰ σπέρματα νόσου μεταδοτικῆς, ἀδιόφορον, οὐδαὶς περὶ τούτων καὶ τῶν τοιούτων λόγος. Ἡ προῖκα καλύπτει τὰ πάντα, τὸ πολυφρονῶν τυφλοῖ τὸν γαμβρὸν, μεθύσκει τοὺς γονεῖς, καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς νύμφης ἀνακαλύπτουσι τὸ κάλλος τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῶν Χαρίτων τὸ ζῶτον.

Κατὰ τοῦτο ὁμολογητέον ὅτι εἴμεθα πολὺ ὑποδεέστεροι καὶ αὐτῶν τῶν ζώων. Ἐπιτραπήτω μοι ν' ἀναφέρω ἐνταῦθα παρατηρήσεις τινὰς περιέργους τῶν ζωολόγων, ἱκανὰς νὰ καταδείξωσιν ὅτι ὁ λεγόμενος πολιτισμὸς ἡμῶν κατεβίβασε τὸν ἄνθρωπον εἰς βαθμὸν ταπεινότερον τῶν ζώων ὡς πρὸς τὰ ἐλαττήρια τὰ παίθοντα ἡμᾶς εἰς συζυγίαν, οὐδόλως δ' ἀσφαλίζοντα οὔτε τὴν ἀτομικὴν εὐαρέσκειαν καὶ εὐτυχίαν, οὔτε τῆς γενεᾶς ἡμῶν τὴν εὐρωστίαν καὶ ῥώμην.

«Οἱ λέοντες εἰσι πάντοτε πολυαριθμότεροι τῶν λεαινῶν (λέγει Γεράρδος ὁ λεοντοδόξος), διότι πληθὺς αὐτῶν ἀπόλλυται κατὰ τὴν ὀδοντοφυίαν. Κατὰ συν-

ἐπειαν, πολλάκις φαίνεται μία κυρία λέαινα περι-
στοιχιζομένη ὑπὸ τριῶν καὶ τεσσάρων λεόντων· οἱ
φρικτοὶ οὗτοι μνηστῆρες ἀφοῦ περιπαθῶς πρῶτον
ἀτενίσωσι τὴν κομψευμένην Πηνελόπην τῶν, αἴφνης
σμερδαλέαν βαλόντες ὀρυγὴν, ὀρμῶσιν ὁ εἷς κατὰ τοῦ
ἄλλου, καὶ παραδίδονται εἰς μάχην φρικώδη, ἥς
γέρας ἔσται, ἡ ὑπερηφάνως ἀναμένουσα νύμφη τὸν
ἀναδειχθησόμενον νικητήν.

• Ἀλλ' ἂν ἡ πάλη παρατείνεται ἐπὶ πολὺ ἄνευ
ἀποτελέσματος, ἀνυπόμονος ἡ λέαινα, ἡ ὄραία αὐτὴ
Ἑλένη, ὁδηγεῖ τοὺς μαχητὰς εἰς λέοντα εὐρυσθενέ-
στατον, οὗ ὁ βρυχηθὺς βαρὺ ἠχῆσας ἐλκυεν ἄλ-
λοτε τὴν εὐνοίαν αὐτῆς.

• Εἶναι δὲ περίεργον ὅτι οἱ αἱματόφυρτοι οὗτοι
ἐρατταὶ καταλείποντες παραγρῆμα τὴν πάλην ὑπο-
τάσσονται καὶ ἀκολουθοῦσι τὴν λέαιναν παρὰ τῷ νέῳ
ἀντεραστῇ· αἱ διαπραγματεύσεις εἰς βραχύταται·
οἱ ἄφρονες ἐπιπίπτουσι παραγρῆμα κατὰ τοῦ προτι-
μωμένου λέοντος, ὅστις εὐρύνωτος λίαν δέχεται ἀ-
κλονήτως τὴν προσβολήν· ἀλλὰ διὰ τῶν ὀδόντων
κατασχίζει τοῦτον, διὰ τῆς γαμφωνόχου παλάμης
κατασυντρίβει ἐκεῖνον, εὐτυχῆς ὁ τρίτος, ἂν κατα-
λιπὼν τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἰς τὸ ἄκρον τῶν
ὀνύχων τοῦ ἀντιπάλου, προλάβῃ νὰ φύγῃ ἔχων τὸν
ἕτερον.

• Τότε ὁ νικητὴς σείων ἀγερώχως τὴν χαίτην,
ἔρχεται καὶ πίπτει εἰς τοὺς πόδας τῆς λεαίνης, ἥτις
ὡς πρώτην τοῦ ἔρωτος αὐτῆς ἐνδεικνύει, λείχει τὰς
πληγὰς τοῦ ἥρωος ὡς χάριν αὐτῆς ἔλαβεν.

Οὕτω λοιπὸν ἡ πραγματικὴ ἀξία λαμβάνεται
μᾶλλον ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ οὐχὶ ἡ
ἐπίκτητος καὶ ὀνομαστικῆς.

Παρ' ἄλλοις ζώοις τὸ γέρας τοῦ ἔρωτος ἀποδίδεται
εἰς τὸ κάλλος. Οὕτω, λέγεται, περὶ τῶν παραδει-
σείων πτηνῶν, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῶν ἐρώτων
αὐτῶν, παρίστανται τὰ ἄρρενα ἐπιδεικνύοντα διὰ
χαριεστάτων περιστοφῶν τὰ ποικιλόχροα πτερὰ αὐ-
τῶν, τὰ δὲ θήλας ἐκλέγουσι τὸν ἀρέσκοντα αὐταῖς·
ἡ συνεννόησις γίνεται ταχεῖα ὡς τὸ ρεῦμα τοῦ μα-
γνήτου, καὶ τὰ ζεύγη ἵπτανται εἰς τοὺς αἰθέρας
εὐτυχῇ.

Ἀλλὰ πόσον περίεργος εἶναι ὁ τρόπος τῆς συζεύ-
ξεως τῶν ἀηδόνων! Κατὰ τὸν ἀπρίλιον, ὡς γνωστὸν,
τὰ ἡδύμολπα ταῦτα πτηνὰ ἐπανέρχονται. Τὰ ἄρρενα
πάντοτε προπορευόμενα ἐπὶ πολὺ τῶν θηλέων, δια-
νέμονται τὸ δάσος, οἷονεὶ προετοιμάζοντα τὰς γαμη-
λίους παττάδας αὐτῶν, καὶ ἀρᾷ τοποθετηθῶσιν, ἀρ-
χίζουσι τὰς γλυκυτάτας ἐκείνας μολπὰς δι' ὧν προς-

καλοῦσι τὰς μακρὰν ἔτι νύμφας αὐτῶν· ὀλίγον κατ'
ὀλίγον ὁ συναγωνισμὸς γίνεται σφοδρὸς, ἄσματα πει-
κιλόθρογα, λαρυγγισμὸι πολύστροφοι πληροῦσι τὴν
ἀτμοσφᾶραν· τέλος, φαίνονται αἱ ἀναμενόμεναι νύμ-
φαι, καὶ τότε δὴ τότε ἡ εὐγενὴς πάλη ἐπαυξάνει,
ἡ κοιλὰς ἄπασα καὶ ὁ ἀπέναντι λόφος ἀντηχοῦσι τὰ
κελαδήματα ἐκεῖνα, ὧν τὴν γλυκύτητα μόνην αἰ-
σθανόμεθα καὶ ἐννοῶμεν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ἀγωνίαν
καὶ τὸ πάθος τῆς καρδίας ἀπ' ἧς ἐξέρχονται τὰ δὲ
θήλας ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων ὑπερηφάνως ἀκούουσι
τὴν παράφορον πάλην, ἥς ἐλλανοδίκαι εἰσὶν αὐτά. Εὐ-
τυχῇ ὧν ἡ φωνὴ καὶ τὸ ἄσμα ὑπερτερήσῃ τῶν ἄλλων!
ἐκεῖνα διὰ τῶν κελαδημάτων αὐτῶν θέλουσιν ἐνθαρ-
ρύνει καὶ τέρπει τὰ θήλας καὶ κατὰ τὴν κατα-
σκευὴν τῆς φωνῆς, καὶ κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς
ἐπιπάσεως. Τὰ δ' ἄλλα, τεταπεινωμένα καὶ περίλυπα
φεύγουσιν ἄνευ ἐρώτων, ἄνευ παραγωγῆς.

Οὕτως ἐν τῇ τῶν ζώων κοινωνίᾳ, ἐπειδὴ τὰ
πραγματικὰ προτερήματα εἰς τὰ κύρια τῆς συζεύ-
ξεως ἐλαττήρια, πᾶν ἐλάττωμα, πᾶτα ἀτελεία μὴ
μεταδιδόμενη εἰς ἄλλην ἐπερχομένην γενεὰν βαθμηδὸν
ἐκλείπει καὶ ἀφανίζεται, ἐνῷ τὰ πλεονεκτήματα
μεταβιβαζόμενα τοῖς ἐπιοῦσι γόναις, ἀναπτύσσονται
καὶ τελειοποιοῦνται ἐπὶ μᾶλλον.

Παρατηρητέον δὲ ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ζώοις αἰεί-
ποτε τὰ ἄρρενα ἐπιδεικνύουσι τὴν ἑαυτῶν ἀξίαν καὶ
τὰ προτερήματα, τὰ δὲ θήλας κρίνουσι καὶ ἐκλέγουσι
κατ' ἀρέσκειαν· παρ' ἡμῖν δὲ οὐδαμῶς τοιοῦτόν τι
γίνεται· ἄρα γε διότι οὐδὲν ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν οἱ
ἄνδρες ἀληθὲς προτέρημα, ἢ διότι ἡ κρίσις καὶ ἀρέ-
σκεια τῶν γυναικῶν ἐστὶν ἀμφίβολος; Τὴν ἀπάν-
τησιν ἀφίνω εἰς τὴν περρωτισμένην κρίσιν τοῦ ἀνα-
γνώστου.
(Ἐπεται συνέχεια).

ΤΥΦΩΝ ΕΝ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ — Κατὰ τηλε-
γράφημα ἐκ τῆς πόλεως ταύτης εἰς εὐρωπαϊκὴν τινα
ἐφημερίδα, τρομερὸς τυφὼν ἐνέσκηψεν εἰς τὰς ἀκτὰς
τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ κατεμάστισεν ἰδίᾳ τὸ κράτος
τῆς New Tessey καὶ τῆς Πεντυλβαννίας κατὰ ὁ-
κτώδιον.

Ἐν Φιλαδελφεῖᾳ ὁ ἄνεμος ἐκτῆσται ταχύτητα
50—70 μιλίων καθ' ὥραν. Λί στέγαι 400 περίπου
οἰκιῶν ἀρρήθηνσαν, 118 οἰκίαι κατέπεσαν ἐν μέρει,
καὶ ἐβλάβησαν 22 ἐκκλησίαι, 79 ἐργαστάσια, κα-
ταστήματα, σχολεῖα κτλ. ὡς καὶ πλείστοι σιδηρο-
δρομικοὶ σταθμοί. Δύο γέφυραι παρετύρθησαν καὶ 17
ἐβυθίσθησαν ἢ ὑπὸ τῆσαν ζημίας ἐν τῇ ἀκτῇ. Πέντε
ἄνδρες ἀπώλεισθησαν καὶ 50 ἐτραυματίσθησαν.